

Hüzünleri Arkadaş Kıldığım Günler

– ADEM EFİLOĞLU · 27 Eylül 2023

Akşamlar çok uzundu eskiden. Geçmek bilmeyen saniyeleri sayardım. Geçmek bilmeyen umutların üstüne sabrımı ekleye ekleye. Hüzün kuşlarının çığlıklarında eriyip giden vakitler hep bir bekleyişin içinde öksüz ve yetimdi. Sanma ki yetimliğim çocukluğumdan, sanma ki ben hep severim yetimliğimi...

Arşınladığım yollar geliyor aklıma. Asla sevgisiz kalmasan bilemiş gibi davranışlarının arkasından biriken infiallerimi yerlere düşse bile, kaç kez ayağa kaldırmaya çalıştığımı bilemezsin. Gururunun elleri altında kaç kere sabahlara karanlığı ektiğimi hissedemezdin, çünkü sen isminin geçtiği her yerde yüreğimi, yüksek ökçelerle ezdin...

Akrebin yelkovanı kovaladığı bir vakit, derin düşüncelere daldı özlemlerim. Ben eski ben değilim diye diye feryat etti kelimelerim. Hani ben en faili meçhul cinayetlerde bile eksik etmezken yüzümü tebessümlerden, şimdilerde firari düşlerin sanığı yüz hatlarım. Dudaklarımda somurtkan nameler törpülene törpülene büyüyen hasret ve hiçliğin tam ortasında leylak kokulu karanfiller. Biliyor musun artık boynunu büktü bütün çiçekler...

Hani otursam bir yalnızlığın üstüne, kıvrana kıvrana söylensem gökyüzüne. Ne kadar zor olabilir yüreğini anlatmak. Ne kadar zor olabilir yitip gidenleri geriye toplamak. Hani özlemiyor değilim en haşarı hallerimi, ele avuca sığmayan vakitlerimi. Uzak değil ama sanki bir masal gibi işlenmiş benliğime. Hem masalarda kahramanlar nasıl olsa kazanırdı ve mutlu olurdu ya...

Bilmezsin, defalarca öldüm ben gözlerinde. Her hayal âleminin içine dala dala, kendimden geçtim binlerce defa. Hüzünleri arkadaş kıldığım şiirler arkadaşım. Arkadaşım. Bunca yandığım, budandığım ve kavrulduğum her rüya. Hani anlatsam, neresinden başlasam neresinde bitirsem söyleyemediğim anlarda hep dolu dolu yaşadın gizli gizli benim ölen gözlerimde...

Şehrinin kokularını içime çekerken, ürkek bir heyecanla koşturdum sokaklarında. Yabancıydı yüzler, evler, caddeler her şey. O kadar yabancıydı içim içime. Ben bana yabancıydım belki de. Belki de geçip gideceğini biliyordu içim onun için yitiyordu içinde. Nedensiz ve sonuçsuz kaldıkça cümleler işte böyle savruldu içimde...

Seneleri ardı sıra koşturdukça, hezimete bulaşan umutların cankırıklarını toplamakla meşgulüm. Sevmeyi bilmeyen yüreğine selam olsun desem üzülür kelimelerim. Sevmeyi bilmeyen benim yüreğim diyeyim ve üzerinden bütün ceremeye çekip kurtarayım sevdiğim. Bak hala sevdiğim diye düşüyorken kelimeler, insan olanın en büyük özelliğidir sevmek bunu söyleyeyim...

Biliyorum onlarca mesele için yine suçlanacağım. Olsun alıştım ben öteden beri suçlanmaya, aşağılanmaya hatta ökçeler altında ezilmeye. Bin pareye bölünmüş kalbimi bin kere yapıştırsam da, izlerinden sızan damlalar yakıyor her yerimi. Çok doğru demiş atalarımız, alışmışım kaybolup gittiğin günlerde “Kırılan bir kalbi nezih ellerde ipek zincirlerle örmek kabildir ama muhakkak ki bir düğüm kalır” diye. Şimdi, istisnasız bir gecenin içinde ağlayan çocuklar gibi, beni bana bırak. İçime düşüp sessizliğimle koşacağım artık yılık atlarıyla. Sana kocaman bir hoş çakal bırakarak.

Âdem Efiloğlu